

kor a keret áll, könnyedén a menetbe csúsztatjuk a hátlapot, majd tíz centiméterenként megszegezzük”.

Ezt a becsúztatást, mint alapvetően maszkulin tevékenységet én vállalom magamra, az odaillesztésig megy is, és csak az első lökésnél derül ki, hogy bizony a hátlap egy fél milliméterrel szélesebb, mint a rendelkezésre álló keret (biztos az asszony túl erősen meghúzta valahol a csavart), s nem fog beférni. Előbb toljuk, aztán kalapáccsal verjük, aztán azt, ami megmaradt, rongyba burkoljuk, és rongyba burkolt kalapáccsal verjük, s olyan hat óra múlva ájultan, de boldog lihegéssel dőlünk el, hiszen bent van a hátlap, áll a szekrény, s még most is áll, ha az előbb el nem dőlt.

